
EL TRIOMF DE LES VOLUNTATS NAIXEMENT, CREIXEMENT I HEGEMONIA DEL BEISBOL VILADECANENC (1945-2007)¹

dossier

XAVIER CALDERÉ I BEL²

HISTORIADOR

ARXIVER DE L'ARXIU MUNICIPAL DE VILADECANS

L'any 1945 representa la data d'inici de la pràctica del beisbol a Viladecans, tot i que és molt probable que algun visitant barceloní ja jugués a l'esport de l'antigament anomenat *pilota-base*, a la vila, cap a la dècada dels anys trenta del segle passat. En qualsevol cas, l'any 1945 és una data prou significativa, ja que va ser l'any de la fundació del Club Beisbol Viladecans, entitat esportiva que ha mantingut la continuïtat fins als nostres dies oferint una bona quantitat d'èxits a l'àmbit esportiu local viladecanenc i al genèric per a tota la comarca del Baix Llobregat.

El Club Beisbol Viladecans fou la primera formació esportiva desenvolupadora d'aquest esport que es va crear, arreu d'Espanya, al marge de les capitals de Madrid i Barcelona. Aquest és un fet que als viladecanencs ens enorgulleix força i ens fa trencar –encara que sigui per un instant– l'encara massa estès sentiment col·lectiu de viure a la perifèria i d'ésser habitant de l'extraradi metropolità en inferioritat a la preeminència social, econòmica i cultural de la gran urbs barcelonina. Tanmateix, per al lector neòfit en la història de l'esport o per al lector no avesat a les particularitats locals, és, aquesta, una dada que pot sobtar força. De seguida apareixen incredulitats, dubtes i

preguntes al voltant d'aquest fet destacat. Per què a Viladecans? Que tenia el Viladecans de 1945 que no tinguessin altres poblacions properes a Barcelona, més potents econòmicament i amb major tradició esportiva? I finalment, una altra qüestió de fons: per què precisament l'any 1945? No pertany aquesta data, a la dècada dels anys quaranta del segle XX, tan foscos i de tanta misèria generalitzada? No havíem convingut tots plegats que aquells anys van ser els de la repressió, de la fam, la postguerra, i dels efectes de la gran ensulsiada posterior a la derrota de les voluntats democratitzadores i modernitzadores del període republicà? Des del prisma d'anàlisi, condicionat per aquestes premisses sociopolítiques, alguna cosa grinyola si volem entendre amb facilitat com la pràctica d'aquest esport, tan modern, tan poc "ibèric" –i també, cal dir-ho, tan exòtic, aleshores, en les nostres contrades– es desenvolupava en poblacions com era el Viladecans de l'època: un poble secundari i mancat d'un bon conjunt de recursos on es combinaven, culturalment parlant, demostracions del Frente de Juventudes, amb representacions dels *Pastorets* de Folch i Torres al Centre Parroquial, i processons promogudes per la congregació de les Filles de Maria o les Joventuts d'Acció Catòlica, per posar alguns exemples.

(¹) Es pot accedir a molta de la informació històrica compresa en aquest article en el llibre de Manuel Luengo Carrasco, *50 anys de beisbol a Viladecans. Història Gràfica del Club Beisbol Viladecans (1945-1995)*, Viladecans: Ajuntament, 1995. Per a les dades més recents llegiu Club Beisbol Viladecans. Recopilación històrica 1995-2001, Viladecans: Ajuntament, 2001. També és d'interès visitar els webs: www.viladecans.net/jsp/WEBVILA/HOME.html i www.beisbolviladecans.com.

(²)Xavier Calderé i Bel. Llicenciat en història contemporània per la UB. Ha estat professor en diversos centres formatius de la comarca i autor de diversos treballs sobre la història de Viladecans, en col·laboració amb l'Arxiu Municipal de la mateixa ciutat, del qual és arxiver des de l'any 2006.

Tot i això, el que podria interpretar-se com una clara contradicció entre la voluntat de pràctica d'un esport nou i l'existència d'una època gris i mediatitzada pel nou règim dictatorial, es converteix, de fet, en una realitat fàcil d'escatir si l'anàlitzem com una proposta de lleure i esbarjo feta per una part del jovent viladecanenc, que tractava d'allunyar-se –sense bel·ligerància conscient, però– de les opcions culturals massa identificades amb el falangisme militaritzant i amb el tradicionalisme de l'església dominant de l'època.

Fins i tot es podria aventurar la idea –encara que com a forma d'hipòtesi– que el naixement de la pràctica del beisbol viladecanenc és un fet que marca una certa con-

tinuïtat en la vitalitat de la joventut local que ja havia introduït l'esport del bàsquet dotze anys abans, a nivell local, o que havia frisat per veure i per jugar l'esport del futbol durant bona part de la dècada dels anys vint i trenta del segle passat. Es podria dir, fins i tot, que, pel que fa als desitjos de socialitzar-se mitjançant la pràctica de l'esport, res no havia canviat pel jovent després de 1939, tot i que ara els que manessin fossin d'altres, i que els marges de llibertat i d'il·lusió fossin notablement reduïts. És evident que el jovent de 1945 no era el mateix que el de 1931 o 1936; és segur que molts que van anar al front, havien mort o desaparegut o romanien en presons i camps de concentració. De la mateixa manera, també és veritat, però, que al jovent d'abans i de després de la Guerra els impulsava un mateix desig: passar-s'ho bé després de les hores d'estudi o de feina esgotadors. I amb aquesta voluntat, uns van ressuscitar el cant coral, per caramelles; altres van tornar a practicar el bàsquet i el futbol; altres van pujar a l'escenari per fer d'actors afeccionats i d'altres es van fabricar bats i caretes, i es van convertir en els primers *pitchers* i *catchers*³ de l'originari beisbol viladecanenc. Anem a pams, però, en la descripció dels fets més destacats.

La fundació del Club Deportivo Viladecans de Beisbol i els primers anys (1945-1957)

El beisbol –joc integrat per dos equips de nou jugadors que tracten d'aconseguir el major nombre de carreres, i que es juga amb un bat i una pilota en un camp en forma de diamant delimitat per quatre bases– ja feia un segle que havia aparegut als Estats Units d'Amèrica, per derivació de l'antic esport anglès del criquet. La data de creació del primer club de beisbol fou el Knickerboker Baseball Club of New York, l'any 1845, i la d'implantació de les primeres bases del reglament es remunta a l'any 1858.

L'organització de les primeres lligues nord-americanes van començar a les darreries del segle XIX. Fou aleshores quan l'esport de la pilota i el bat es va estendre cap a l'Amèrica Central, especialment cap a Mèxic i Cuba, i cap al Japó. A Europa, el beisbol es va introduir pels soldats nord-americanes que participaven a la Primera Guerra Mundial. En el cas espanyol va ser el periodista Agustí Peris de Vargas qui l'importà procedent directament de

(³) Per accedir a la terminologia normativitzada de l'esport del beisbol vegeu TERMCAT. CENTRE DE TERMINOLOGIA. Diccionari del beisbol, Barcelona, Enciclopèdia Catalana-Generalitat de Catalunya, 1992. Tot i la possibilitat d'utilitzar termes en català per esmentar els trets d'aquest esport, les persones vinculades a la seva pràctica encara empen, amb profusió, els termes originaris en anglès. En aquest article s'usen algun d'ells, emprant la cursiva, però.

Cuba, a l'inici de la dècada dels anys trenta del segle passat. Va ser aleshores quan van aparèixer, paral·lelament, els primers jugadors i clubs a les ciutats de Barcelona i Madrid. En aquella dècada cal destacar, en el cas català, els equips del Canadenc –format per treballadors de la important fàbrica de components elèctrics de Barcelona–, l'Universitari i el Futbol Club Barcelona.

La Guerra Civil va esdevenir un parèntesi forçat per a la pràctica de l'esport del beisbol. Però després del conflicte, aviat van aparèixer altres equips que es van sumar als anteriors, entre els quals cal destacar la secció de beisbol de RCD Espanyol, el CD Júpiter de Poble Nou i l'Hèrcules de les Corts. La importància en el nombre dels clubs practicants i el naixement de la Federación Española de Beisbol, l'any 1943, va impulsar l'organització i celebració del primer campionat d'Espanya, un any després; molts pocs mesos abans del naixement del beisbol viladecanenc i de la fundació del Club Deportivo Viladecans.

La creació d'un club de beisbol, a Viladecans, s'ha d'explicar per la coincidència de dos processos paral·lels: la creació de la infraestructura mínima per a la pràctica esportiva, en l'àmbit local, i l'existència del necessari impuls d'unes poques persones veïnes que van engrescar altres companys per al desenvolupament d'un esport estrany. El primer dels factors rau en la construcció del Camp d'Esports Municipal, inaugurat l'any 1945; el segon té, principalment, una identitat clara: Josep Gusi, viladecanenc fill de pagès que aleshores estudiava a l'Escola Industrial de Barcelona i on veïe jugar l'esport de la *pilota-base*, alhora que feia els primers contactes amb altres jugador d'aquest esport, especialment del Club Deportivo Júpiter de Poble Nou.

A l'estiu de 1945, Josep Gusi va convèncer un altre amic seu del poble –Josep Padrós– de formar la primera *novena* local, que estaria formada pels pioners del beisbol viladecanenc: Monclús, Mateu, Guinart, Riera, Miernau, Arnau, Aliart, Barat i el mateix Josep Gusi. Junts, s'entrenaven en un antic i gens condicionat camp de futbol, a tocar de la riera del Mas Font, i, evidentment, sense vestidors ni dutxes, tot esperant que l'Ajuntament donés forma a un nou camp d'esports en construcció, mitjançant corròns de batre arrossegats per cavalls i la feina continua dels carros de trabuc; tot damunt d'un indret ple de solcs i terraplens on abans només havien crescut, fins aleshores, garrofers.

El 26 d'agost de 1945, la *novena* de *pilota-base* de Viladecans es va enfrontar amb el CD Júpiter del Poble Nou, a Sarrià, en el seu primer partit amistós: l'equip viladecanenc va perdre 18 carreres a 10. El primer partit oficial va arribar tan sols dues setmanes després, per la

La novena del Club Deportivo Viladecans, al camp de l'Universitari a Pedralbes, cap a mitjan dècada dels cinquanta.
AMV-AI, Arxiu Municipal de Viladecans-Arxiu d'Imatges Col·lecció Ginés Rodríguez.

Festa Major, programat, a més, com un dels actes destacats de la inauguració del Camp d'Esports Municipals de Viladecans; un dia després que l'equip de futbol del poble hagués disputat el que fou també el seu primer partit en el mateix terreny de joc. El partit de presentació oficial de l'equip de beisbol es va fer també contra el CD Júpiter. L'equip local va guanyar en aquesta ocasió per 13 carreres a 12, amb el suport entusiasta d'un públic format per 500 persones. Els jugadors que van formar aquella *novena* van ser: Barat, *pitcher*; Gusi, *catcher*; Chaume, en primera base; Montoliu, en segona; Pérez, en tercera; Mateu I, en *short stop*; Monclús I, dreta; Monclús II, centre i Mateu II, esquerra. Un equip per a la història.

Un cop presentat, l'equip va participar, entre 1945 i 1946, en el torneig de classificació previ a l'ascens a la primera categoria del beisbol regional. La lligueta d'ascens estava formada pel Frente de Juventudes, l'Educación y Descanso, el Sindicato Español Universitario, el Club Deportivo Júpiter de Poble Nou, l'Espanya de Sabadell, El Fútbol Club Barcelona (secció beisbol - sèrie B), els Diamantes de les Corts, el Catalonia i el Club Deportivo Viladecans. Aleshores, l'equip estava comandat per Josep Gusi, mentre que Josep Padrós, que treballava de gestor administratiu a Viladecans, s'encarregava de la secretaria de l'entitat. Poc després Gusi se'n va anar a fer el servei militar, i Padrós es va haver de fer càrrec de l'equip; tasques de sosteniment durant l'absència del fundador, en les quals també cal destacar l'esforç de Julià Bonich i de Carles Gusi.

No cal dir que aquells eren anys on s'aplicaven grans dosis d'esforços individuals, voluntaris, gairebé heroics. La preparació i la tècnica era ínfima, la il·lusió i l'afició, àmplia, i el material emprat, molt rudimentari. En aquest sentit, els més afavorits es compraven algunes coses, però la majoria dels guants, el bat del *pitcher* o la careta i plastró del *catcher* eren producte de l'artesania

d'amics o dels mateixos jugadors. L'uniforme d'aquell primer equip era el mateix que el de l'equip de futbol del poble, i tots dos recordaven els que van vestir els jugadors del Futbol Club Catalunya de Viladecans, a començament de la dècada dels trenta: samarretes de ratlles verticals blanques i vermelles, pantalons i gorres blaus, i mitges també de bandes blanques i vermelles. Les sabates, però, eren una altra història: cadascú calçava com podia: espadenyes de ballar sardanes, sabatilles de futbol o bàsquet... A més, entre tots s'havien de pagar els desplaçaments i molts jugadors –que treballaven de pagès o a la fàbrica– havien de empescar-se-les per plegar de pressa de les tasques laborals diàries i arribar al camp de joc, tot just abans de començar el partit, sense escalfament previ ni gairebé temps de canviar-se la roba de diari per l'uniforme de joc. En algun cas, fins i tot algun aficionat del públic cobria la plaça d'algun jugador que aquell dia faltava, per tal de completar la *novena*. Tothom jugava on podia i no hi havia una gran especialització per demarcació. L'entrenador, el capità i el president sovint eren la mateixa persona i no seria fins a l'any 1958 que el club va tenir el seu primer entrenador oficial: Augusto Ford. D'altra banda, el camp de beisbol oficial era el mateix camp de futbol de l'equip del poble; un camp rectangular pensat exclusivament per a la pràctica de l'esport de la pilota de cuir i el xut cap a porteria, i a més, ple de sots, bonys i pedres.

Les temporades 1946-1949 no van ser fàcils. El club de beisbol va quedar aturat per les obligacions militars i els compromisos personals o laborals de la majoria dels seus jugadors. Tot era insuficient, malgrat els esforços de Josep Padrós, de Julià Bonich i d'un jove Carles Gusi, germà del fundador, que encara era absent de Viladecans. A partir de l'any 1951 seria ell qui reprendria la marxa del club de beisbol viladecanenc, prenent el relleu del seu germà, tot convertint-se en el capità de l'equip de beisbol local. Carles Gusi, també pagès de professió, va buscar patrocini-

**Jugadors del Club de Beisbol
Viladecans Educación y
Descanso fotografiats al Camp
Municipal d'Esports, a inici dels
anys seixanta.
(Fotografia de Josep Sánchez
Ríos)
AMV-AI, Col·lecció Josep
Ballester Sarabia.**

ni per a l'equip. Ho aconseguí emprant alguns dels contactes professionals que tenia més a mà. Així fou que a l'uniforme aparegué, a partir d'aleshores i fins a 1958, les lletres d'una de les marques d'insecticides més utilitzades en els camps de conreu de la rodalia: la firma VOLCK. La marca també portà uns nous colors per a la vestimenta dels jugadors: samarreta i pantalons de colors caqui, deixant les mitges de bandes horitzontals vermelles i blanques com a darrer record de l'uniforme originari.

Els anys 1954, 1955, 1956 i 1958 van veure com el Viladecans es quedava a les portes d'aconseguir el Campionat de Catalunya de Segona Categoria. Amb la incorporació del senyor Ford com a entrenador, però, va arribar el primer Campionat, el 1958, cosa que va donar el passaport necessari per competir per al Campionat d'Espanya, que s'havia de celebrar a Pamplona un any després. Era la primera "gran excursió" dels de casa. Però malgrat la il·lusió desbordant, el Viladecans va quedar en darrera posició de la competició. La derrota va ser motiu per esperonar, encara més, els jugadors del club viladecanenc per tal de dedicar-s'hi amb més constància i disciplina en els entrenaments. Tot i la derrota, l'equip de beisbol podia albirar la dècada dels anys seixanta amb els millors dels desigs.

La Sociedad Deportiva Viladecans Educación y Descanso (1958-1975)

Cap al 1958, el poble de Viladecans de les darreries dels anys cinquanta era notablement diferent del que havia vist la fundació del club local de beisbol, tretze anys abans. Aquells van ser anys de pèrdua gradual de la preponderància de l'activitat agrària en l'àmbit econòmic i l'expansió gradual de l'activitat industrial; paral·lelament també el període es va caracteritzar per l'entrada de forts contingents d'immigrants procedents, principalment, de les terres del sud d'Espanya.

Al final de la dècada dels cinquanta, la pràctica del beisbol havia experimentat una notable difusió. En indrets propers a Viladecans van iniciar llurs activitats, aleshores, altres clubs amb els quals el Viladecans concertaria, de seguida, els seus primers contactes esportius: aquests van ser els casos de l'equip del Dinámico Siemens, de Cornellà, el Roca de Gavà⁴ o algun altre que es va desenvolupar a l'Hospitalet.

L'any 1958 va coincidir amb un canvi en la firma que patrocinava l'equip. El pas del patrocini de la marca d'insecticides VOLCK pel de la mateixa administració municipal sota l'instrument de l'Obra Social de Educación y Descanso –anys més tard transformada en el Patronato Municipal de Cultura y Deportes–, significava un canvi important que es pot interpretar des d'un prisma eminentment polític. El nou patrocini d'Educación y Descanso es pot explicar pels desigs del mateix Ajuntament de l'època d'enquadrar el combinat local de beisbol que acabava d'assolir el seu primer èxit a escala catalana i que començava a disputar partits en altres regions de l'Espanya franquista.⁵ Dit d'una altra manera, el beisbol començava a esdevenir un bon aparador esportiu d'un Viladecans en transformació aparent i pagava la pena que les instàncies municipals controllessis adequadament del beisbol local, tot i ser, per a la majoria de les autoritats municipals d'aleshores, un esport poc seriós i mancat d'interès.

(⁴) Els equips de la Siemens, a Cornellà, i el Roca, a Gavà, són bons exemples del patrocini d'activitats esportives a partir de l'impuls paternalista de potents fàbriques del Baix Llobregat. El mateix es podria comentar de la SEAT a l'Hospitalet i de la fàbrica Seda, al Prat del Llobregat.

(⁵) Els desigs d'enquadrament no només es van veure en el beisbol. La inauguració del Poliesportiu Municipal, pel setembre de 1958, va ser l'oportunitat per controlar bona part de l'esport local. Aquest va ser el cas del bàsquet i de l'incipient i efímer equip d'hoquei sobre patins de la localitat.

Alineació de jugadors de beisbol local que van disputar un partit amb un combinat del Viladecans E y D, l'any 1966.

AMV-AI, Col·lecció Baldiri Barat Baqués (Fotografia de Josep Sánchez Ríos).

En qualsevol cas, la paraula "pagar" no va passar d'ésser, durant tot aquell període, més que l'inici d'una frase feta. Les subvencions i ajuts oficials sempre van ser més aviat escadussers i la font principal d'ingressos va continuar consistint en la quota mensual que satisfien els socis. Atès això, una vegada més la constància, la dedicació, l'afecció i els sacrificis personals de jugadors, directius i acompanyants van intentar suplir la migradesa de les possibilitats materials; esforços personals que mai, però, van ser suficients per establir el recorregut esportiu de l'equip: un any ascendien a la primera categoria regional i l'any següent baixaven automàticament a la segona. Malgrat tot, entre aquells anys de petites alegries i grans desencants, cal destacar la tasca significativa d'Ignasi Alavedra, que prengué les regnes del club fins l'any 1974 i inicià una important tasca de reclutament de jugadors infantils i juvenils entre els escolars del col·legi dels Germans Gabrielistes i de l'escola Àngela Roca. Així, no trigaren a néixer equips formats per joves jugadors: els primers s'anomenaren Peques Viladecanenses; els segons: Grupo Escolar Àngela Roca.

Fruit de la feina ben feta per la directiva encapçalada per Alavedra va ser la victòria del Viladecans E y D, per segon cop, en el Campionat de Catalunya de Segona Categoria, l'any 1964 i, per primer cop, el Campionat d'Espanya de la mateixa categoria, celebrat al vell estadi de Montjuïc, a final de mateix any, on en el partit decisiu es va guanyar l'equip rival de la Roca de Gavà per 9 carreres a 1. Els mateixos èxits es tornarien a repetir l'any 1967, finalitzant en un partit celebrat a Lugo, pel Campionat d'Espanya de Segona Categoria, entre la Sociedad Deportiva Viladecans E y D i els Halcones de Castilla i on l'equip del Baix Llobregat va resultar vencedor per 13 carreres a 6.

L'any 1970 es complia el 25è aniversari de la fundació del Club. Per això es van realitzar tota una sèrie d'actes com-

memoriatius de l'efemèride que van culminar el diumenge 13 de setembre amb partits celebrats entre una selecció catalana i el Viladecans E y D format per jugadors juvenils i sèniors. En els mateixos actes es presentaren tots els jugadors de les tres seccions de què constava l'equip viladecanenc en aquells moments: sènior, juvenil i infantil. En total més de 80 jugadors que asseguraven la continuïtat de la pràctica del beisbol a la localitat, encara jugat al mateix Camp d'Esports Municipal des de l'any 1945. Seria per molt poc temps, però. La revifalla de la pràctica del futbol –que havia passat per èpoques d'alts i baixos– es va consolidar, a partir d'aleshores, amb la presentació de la Unión Deportiva Viladecans per la Festa Major de l'any 1971 i la creació de diversos equips de futbol formats des d'alguns barris i empreses del municipi. Això va fer difícilment compatible, a partir d'aleshores, que el futbol i el beisbol compartissin el mateix camp de joc. Així va ser que el beisbol passaria a practicar-se en un solar, cedit per l'Ajuntament, que estava situat molt a prop de la urbanització de pisos anomenat pels veïns amb el nom de "Poblat Roca". Era un canvi forçat per les circumstàncies i realitzat en perjudici de la pràctica d'aquest esport: l'anomenat per tots "camp de beisbol del Poblat Roca" no va ser mai, durant els quinze anys següents, un veritable camp de joc, ja que no era un terreny tancat –els seus límits virtuals estaven formats per pals de llum elèctric–, i no pocs vianants despistats havien entrat al camp durant la disputa d'algun partit.⁶

L'inici de la pràctica del beisbol en aquell camp tant poc condicionat acompanyà, durant bona part de la dècada dels setanta, els resultats poc profitosos de l'equip de beisbol de Viladecans. La crisi, però, no va ser únicament

(⁶) Fins i tot, el maig de 1985, el Comitè de Competició de la Federació Catalana de Beisbol i Softbol arribà a inhabilitar aquell camp de beisbol perquè no complia les condicions per a la pràctica de l'esport.

**Jugadors del
Beisbol Viladecans
E y D, cap a mitjan
dècada dels
seixanta.
AMV-AI, Col·lecció
Llinares Fernández**

d'abast local. L'envelliment i retirada dels jugadors primers cubans que van arribar a Catalunya després de la revolució castrista és una de les causes més destacades. Aquest fet va tenir prou pes en la desaparició de l'equip del Picadero Damm, com a club de bàsquet i beisbol, l'any 1974. De retruc, l'aparició del Club Catalunya de Beisbol, creat amb antics jugadors de la Damm, va impulsar la marxa de l'equip d'alguns dels millors jugadors del club de beisbol de Viladecans, cosa que comportà que el president Ignasi Alavedra es plantegés, fins i tot, la mateixa continuïtat del Club.

Del 1975 fins a l'actualitat. Els anys de l'hegemonia

Durant la segona part de la dècada dels anys setanta, la novena sènior del Club de Beisbol Viladecans es trobava enfonsada en una veritable cursa de resultats mediocres als quals tampoc no acompanyava una bona època en la gestió de l'entitat: Ignasi Alavedra, després de deu anys com a president de l'entitat, va dimitir i era substituït de forma efímera per Josep Ballester, entre 1975 i 1976, i per Josep Mazón, de 1977 a 1978.

La migradesa dels èxits esportius de l'equip dels més grans s'equilibrava, però, per la bona collita de triomfs que aconseguien els equips de cadets i juvenils. Aquest fou el cas de l'any 1976, quan el club –que ja vestia aleshores de negre i groc– va quedar campió d'Espanya de cadets i juvenils en els campionats celebrats a Vigo i Saragossa, respectivament. Tot estava preparat perquè aquells grups de nois marquessin tota una època al llarg de les dues dècades posteriors. I és que, tal com indicava llavors el periodista i apassionat del beisbol Emilio Pérez de Rozas: "A Viladecans es crea una escola de campions".

D'altra banda, l'entrada en l'època de la transició democràtica donà peu a tres fets de cabdal importància

en el món del beisbol local:

-Primer: l'interès creixent de l'Ajuntament de Viladecans –escollit democràticament, des de 1979– per l'esport del beisbol. A partir de final dels anys setanta, l'aportació econòmica del consistori cap al Club s'intensificà força en comparació amb els petits ajuts que havia rebut de l'Obra Social Educación y Descanso, després transformada en el Patronato Municipal de Cultura y Deportes. Després de trenta anys, el CBV ja podia ser considerat de forma definitiva una entitat totalment arrelada a la població i a Catalunya. Amb això, les autoritats municipals s'adonaren ràpidament de la contundència dels fets, tot ajudant amb força el beisbol local.⁷

-Segon: l'entrada, un altre cop, a la presidència de Josep Ballester l'any 1978, que va proporcionar una estructura organitzativa molt més àgil a l'entitat i una nova estratègia esportiva al Club: on abans l'equip sènior era reforçat amb els millors jugadors del planter, Ballester va implantar la filosofia de fer passar de categoria els jugadors juvenils, en bloc, fins a l'equip sènior. És evident que aquest nou costum va ajudar a cohesionar grups de jugadors, alhora que es potenciava el planter dels joves als quals es

(⁷) Fruit d'aquest suport municipal al beisbol de la localitat cal esmentar la cessió de les instal·lacions de Can Batllori, l'any 1983, per a fer-ne ús com a centre de la vida associativa del Club. Això va possibilitar el poder utilitzar els seus espais de reunió, així com per la realització d'activitats lúdiques obertes a la població. El suport d'altres institucions –sobretot, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya–, també va ser destacable en la construcció de l'estadi de beisbol de la Torre-roja, construït –en la seva primera fase– entre 1986 i 1987.

garantia –tot emprant els reclams del treball i la constància– l'arribada a la categoria sènior.

-Tercer: la Federació Espanyola va aprovar un acord pel qual als jugadors cadets, sense perdre la categoria, se'ls permetia jugar, durant alguns partits, en l'equip dels juvenils. Aquest fet, en detriment d'altres clubs no tan ben dotats d'un nombrós planter, va afavorir els nois del Club de Beisbol Viladecans, que es predisposaven a fer el salt cap a la dècada dels anys vuitanta amb la millor garantia d'èxits. I així va ser.

La supremacia del Club de Beisbol de Viladecans sènior es va començar a sentir, a partir de l'any 1982, en les successives edicions de la Copa del Rei –nom que van rebre els antics Campionats d'Espanya organitzats per la Federació Espanyola i que es disputaven entre els dos primers classificats dels diversos campionats regionals. L'hegemonia en aquesta competició es pot considerar gairebé inigualable, en el beisbol i segurament en qual-sevol altre esport: des de 1982 fins a 2002 el "Vila" ha assolit 21 copes consecutives.⁸

La mateixa hegemonia es va experimentar en la Lliga Nacional de la Divisió d'Honor –a partir de la seva organització des de l'any 1986–, aconseguint un total de 16 títols consecutius, fins l'any 2001. Victòries que són adjudicables a la constància i vàlua de molts jugadors, entre els quals destaquen una bona colla que alimenten la selecció espanyola, així com l'entrenador Alfons Barrué, que molt possiblement posseeix el rècord europeu d'haver sumat el major nombre de títols nacionals.

Després d'una "crisi de creixement" –produïda per la dimissió de Josep Ballester, l'any 1987, a conseqüència de les crítiques rebudes per una bona part dels jugadors i dels membres de la junta directiva, i la posterior entrada en la presidència d'Andreu Comellas– els anys següents van coincidir amb una de les èpoques més dolces de la història del Club, que, de fet, atorgava continuïtat amb els èxits immediatament anteriors.

Les bones expectatives van augmentar, encara més, a partir justament de l'any 1987, quan es va produir l'obertura de l'estadi de beisbol, tant de temps reivindicat, construït al final de l'avinguda de la Torre Roja. L'estadi té capacitat per a 1.300 places ampliables a 4.000 i va fer

(⁸) Aquest èxit es encara més destacable si ens adonem que el Campionat d'Espanya s'havia celebrat des de 1942 i que fins l'any 1982, només els clubs catalans l'havien guanyat en 10 ocasions. Els últims, fins que començaren els triomfs del Viladecans van ser el Picadero-Damm, el 1964; i el Catalunya Beisbol Club, el 1977.

el seu servei quan l'estiu de l'any 1992 es va convertir en una de les dues seus de les Olimpíades de Barcelona on es va jugar aquest esport. Amb la inauguració de l'estadi, l'entitat esportiva local aconseguia una nova collita d'èxits, alhora que va poder intensificar la formació dels equips de les categories inferiors.

També de la meitat de la segona dècada dels anys vuitanta daten les primeres participacions i èxits en camps europeus. La primera participació del club en uns campionats europeus va tenir lloc a París, el mes de juny de 1983, sèrie B, on van participar clubs representant set països europeus i on el Viladecans va quedar subcampió. Tres anys després, per decisió de la Federació Europea, el CBV va entrar en l'elit europea del beisbol en incorporar-lo a la Copa d'Europa, sèrie A; categoria que perdria l'any 1990 després que un any abans s'hagués disputat, al nostre estadi, el primer Campionat d'Europa de Clubs de Beisbol.⁹ És a partir de la dècada següent, la dels noranta, però, quan van arribar els primers èxits internacionals dins la sèrie B: l'any 1991, campió en l'edició celebrada a Ljubljana (Eslovènia) i també campió en la de 1994, celebrada a Viladecans i Brussel·les, on alguns jugadors de la *novena* local –Fèlix Cano (batejador), Chad Boyd (receptor) i Kevin Herde (llançador)– van ser guardonats com a millors jugadors de la competició.

Ratlles destacades també mereixen les noies que practiquen el softbol –versió femenina del beisbol– a Viladecans. Els inicis del softbol a Viladecans cal cercar-los als anys 1979-1980, a instàncies d'una sèrie de noies veïnes del barri del Poblat Roca, que van voler practicar-lo per proximitat al camp de beisbol i per amistat amb jugadors. Aviat aconseguiren els primers èxits: campiones d'Espanya júnior, a Saragossa, el 1986; campiones de la Lliga Espanyola de softbol, els anys 1992-1993, 2000-2001, 2003-2004 i 2005-2007; victòria en la Copa de la Reina dels anys 1993, 1996 i 2003-2005, i primeres participacions internacionals, amb algunes victòries entre les quals destaquen l'èxit en la Copa d'Europa, sèrie B, celebrada a Niça, el 1993.

Les jugadores del softbol, entrenades per preparadors que fan feina exclusiva en aquest esport, desenvoluparen

(⁹) Aquesta celebració de la Copa d'Europa, de l'any 1989, es va aprofitar per inaugurar definitivament d'estadi de beisbol de la Torre-roja i serví de prova de foc per als futurs Jocs Olímpics de Barcelona. Altres edicions de la mateixa Copa, celebrades a l'estadi de Viladecans, han estat les dels anys 1994 i 1998. D'altra banda, Viladecans també ha estat seu de diverses edicions de Copes Intercontinentals de seleccions, –on destacaven jugadors del Viladecans com són els casos de Felix Cano, Juanma Salmerón, Xavi Camps i Quique Cortés o Manuel Jiménez– i de Campionats d'Europa Júnior.

llur pràctica en el camp del Poblat Roca, per després passar a les instal·lacions de Can Sellarés i finalment a les de l'estadi de Beisbol Municipal de la Torre Roja. Actualment l'equip es nodreix de jugadores de Viladecans captades per al softbol a partir de la formació efectuada per responsables del Club en les mateixes escoles i instituts de la localitat: inicialment, a l'IES Sales; després també als altres Instituts i escoles de la localitat. Així mateix, altres jugadores procedeixen de municipis propers, i fins i tot cal destacar alguna jugadora estrangera com fou el cas de Mignon Goes, a l'inici de la dècada dels noranta, o Megumy Takasaki, receptora nord-americana incorporada en la temporada 2000-2001.

Tornant a l'equip sènior del beisbol viladecanenc, a final de la dècada dels anys noranta –dirigits des de la presidència per Jordi Amat a partir de l'any 1998 i, darrerament, per José Julio Cano–, que ja havia assolit una mitjana d'edat prou important, s'abocà a una renovació amb nois del

planter. Amb aquesta voluntat es van crear tres equips de cadets (Panteres, Tigres i Plumes), dos de juvenils (Negre i Groc), i un d'infantil inscrits a l'Escola d'Iniciació. La renovació del grup sènior també va venir amb la idea de contractar jugadors-tècnics procedents de Nicaragua, a partir del començament de la dècada dels noranta, per tal de reforçar el primer equip i fer una tasca preparatòria amb els més joves. Entre 1995 i 2000, la procedència dels jugadors i tècnics estrangers es va intensificar i diversificar: durant aquells anys hi van participar 20 jugadors i 2 tècnics estrangers, procedents dels EUA (12), de Cuba (7), de la República Dominicana (2) i de Bèlgica (1).

A les acaballes de la primera dècada del segle XXI, el beisbol viladecanenc, tot i la competència creixent amb altres equips, aspira a continuar liderant la pràctica d'aquest esport a Catalunya i Espanya, després d'una història de més de seixanta anys farcida d'un bon grapat d'èxits producte de la suma de moltes voluntats.